

Arrest

nr. 169 902 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015 omdat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een attest van USN België, een lidkaart van haar echtgenoot van de MRD, 3 foto's van een bijeenkomst van USN België waarbij zij aanwezig was, en een kopie van een brief van de Ligue Djiboutienne des Droits Humains (LDDH) in verband met de verdwijning van haar broer, M.I..

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige, eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Waar verzoekster met betrekking tot de vaststelling uit de bestreden beslissing dat zij tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag geen melding maakte van het feit dat haar broer M.I. sinds 22 februari 2013 in de gevangenis zou zitten en/of vermist zou zijn, thans in haar verzoekschrift o.a. laat gelden dat zij “daarover niet ondervraagd” werd en dat “zij zou hebben kunnen uitleggen dat zij voor haar vertrek van Djibouti, was zijn broer al vastgehouden”, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan en mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van of verband houden met zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij van meet af aan zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Er wordt van de kandidaat-vluchteling verwacht dat hij of zij de relevante en essentiële elementen voor zijn of haar asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk aanbrengt. Verzoekster is hier echter in gebreke gebleven. De vaststelling dat zij het feit dat haar broer M. sinds 22 februari 2013 in de gevangenis zou zitten en/of vermist zou zijn niet eerder aanbracht, klemt des te meer en is ten zeerste opmerkelijk nu zij eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 10 april 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag wel gewag maakte van het feit dat een (mogelijks en wellicht andere) broer (niet nader genoemd) op 4 maart 2014 gearresteerd en twee weken vastgehouden zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 10 april 2014, p. 8).

4.3. Betreffende de in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde brief van La Ligue Djiboutienne des Droits Humains (LDDH), waarin van de verdwijning van beweerdelijk verzoeksters broer M.I. melding wordt gemaakt, stelt de Raad vast dat dit schrijven, daargelaten dat hierin O.A.E. als auteur van de brief en niet Z.A. als voorzitter van LDDH wordt vermeld, geen origineel, doch slechts een kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 149 879 van 22 juli 2015 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

4.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu, is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoekster een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals bij verzoekster het geval is, is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006).

Verzoekster toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van haar deelname aan betogingen en een bijeenkomst van USN in oktober 2015 in België een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt en verzoekende partij, die zich beperkt tot enkele algemene en veeleer theoretische stellingen, toont niet in het minst in concreto aan dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, laat staan haar om die reden zouden viseren en vervolgen. Waar ze thans in haar verzoekschrift laat gelden dat “de overheden mogen bovendien op de hoogte zijn van haar activiteiten in België door andere manieren dan omdat ze “(haar) handelingen na (haar) vertrek uit Djibouti (...) op de voet gevolgd hebben” beperkt zij zich tot een blote en niet in het minst toegelichte of gepreciseerde stelling welke zij op generlei wijze staft of aannemelijk weet te maken. Het volstaat niet om op algemene wijze te beweren dat de autoriteiten van zijn/haar land van herkomst mogelijks op de hoogte zijn van zijn/haar activiteiten en men hierdoor vervolging vreest, doch dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier manifest in gebreke.

Waar verzoekster poneert dat “niet bestreden” wordt “dat de eiseres lid van UDJ was” en dat “haar activiteiten in België komen bijgevolg overeen met de overtuigingen die hij al in zijn herkomstland had”, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat ofschoon verzoeksters lidmaatschap van UDJ weliswaar niet wordt betwist, aan haar verklaarde politieke engagement/profiel geen geloof kan worden gehecht, zo werd in het kader van haar vorige asielaanvraag vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015. Verzoekster maakt, zo werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld en ze brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen, haar verklaarde politieke profiel/engagement niet geloofwaardig, laat staan het feit dat zij een problematische opposant zou zijn in de ogen van de Djiboutiaanse autoriteiten.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij omwille van haar activiteiten in België vervolging van de Djiboutiaanse autoriteiten vreest, stelt de Raad aldus vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van haar nationale autoriteiten stond, zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de Djiboutiaanse autoriteiten haar handelingen na haar vertrek uit Djibouti niet op de voet hebben gevolgd. Dat verzoekster heeft deelgenomen aan betogingen en een bijeenkomst van USN in oktober 2015 wordt niet betwist, doch toont niet aan dat zij, gelet op haar lage profiel en achtergrond en de aard van de activiteiten waar ze louter gewoon slechts als deelneemster bij betrokken was, omwille van haar deelname aan deze activiteiten problemen heeft gehad of zal kennen met de Djiboutiaanse autoriteiten. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de autoriteiten van haar land van herkomst kennis zouden hebben van haar activiteiten in België en dat zij haar om deze reden zouden vervolgen én dat er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden.

4.5. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster naar enkele als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels omtrent de partij LDDH en vooraanstaand lid M. Omar Ali Ewado, , volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

4.6. In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij per fax een aanvullende nota heeft verstuurd met attesten van USN en UDJ waaruit blijkt dat zij niet alleen een gewoon lid is van de UDJ, maar een militante is en politieke activiteiten uitvoert. Zij toont ook foto's van haar deelname aan een betoging tegen een vierde mandaat voor de huidige president van Djibouti. Verzoekende partij meent dat zij op deze wijze haar betrokkenheid met de oppositie bewijst.

De Raad wijst er opnieuw op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015 waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zij haar verklaarde politieke engagement niet aannemelijk of geloofwaardig maakt en waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten.

Zo wordt in voornoemd arrest dienaangaande het volgende gesteld:

"2.6. Verzoekster maakt haar politieke engagement niet geloofwaardig nu zowel haar eigen beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor de UDJ als de beweerde activiteiten en vervolging van haar man voor de MRD oppervlakkig en zelfs tegenstrijdig worden toegelicht. Zelfs indien verzoeksters familieleden al lid van de UDJ waren, verklaart verzoekster nog altijd niet waarom ze niet nader kan bepalen wanneer ze aansloot bij de UDJ of waarvoor de UDJ staat tenzij verandering realiseren en democratie brengen zoals "alle oppositie" (CGVS-gehoor 1 p. 8-9-10). Haar echtgenoot is 'boodschapper' wat ze niet nader toelicht (gehoor 1 p. 9, gehoor 2 p. 4). Voorts legt ze tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn ontslag (gehoor 1 p. 21 versus gehoor 2 p. 5) en vermeldt zijn arrestatie in december 2013 niet tijdens het eerste gehoor van 10 april 2014. Indien verzoekster sinds 2010 en haar man sinds 2005 actief lid zouden zijn, verzoekster optrad als mobilisator van de vrouwen en ook haar familie lid zou zijn van de UDJ kan minstens aangenomen worden dat de partijprogramma's, manifestaties en andere acties druk besproken zouden worden in socioprofessionele en familiale kring.

Waar in het verzoekschrift nog wordt benadrukt dat “Als zakenvrouw, beschikte zij van middelen en kon zij hoge bijdragen aan de partij betaalde. Zij had een rol van sensibilisatie, in het bijzonder bij andere zakenvrouwen die ook van middelen beschikken.”, dan stelt dit haar uiterst gebrekkige kennis en zeer oppervlakkige verklaringen enkel scherper. Immers van een zakenvrouw die pas op de leeftijd van 42 jaar een politiek engagement aanvat kan verwacht dat zij zich grondig informeert en beraadslaagt over deze nieuwe wending nu dit haar sociale positie beïnvloedt en een financiële weerslag heeft. Het is immers niet aannemelijk dat een gevestigde zakenvrouw met vaste voet in haar gemeenschap en een netwerk van sociale contacten haar keuze aan politiek te doen niet nauwgezet kan toelichten en haar bereidheid financiële middelen te besteden aan een oppositiepartij. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen bovendien ernstig ziek is, komt niet verder dan vage, losse beweringen. Verzoekster maakt dan ook geen politieke engagement aannemelijk, laat staan dat ze een “problematische opposant” zou zijn in de ogen van de Djiboutiaanse autoriteiten.

2.6.1. Bovendien kan uit de “COI Focus Djibouti “L’union pour la Démocratie et la Justice (UDJ)”” blijken dat “Contrairement au MRD et au FRUD-armé, l’UDJ est On; parti d’opposition légal qui n’a jamais été interdit” en “Il y a des cas documentés de sympathisants et de membres de l’UDJ qui ont subi des représailles de la part des autorités, et ce surtout en 2011. Parmi les sources consultées, le Cedoca n’a pas trouvé d’informations indiquant que des membres ou des militants de l’UDJ auraient été arrêtés au cours des années 2002, 2003, 2004, 2006, 2007, 2009, 2010 et 2012. Pour l’année 2013, le Cedoca n’a trouvé que trois cas d’arrestations impliquant clairement des membres de l’UDJ. Il s’agissait du président du parti et de deux présidents de comité. Pour la période 2012-2013, le Cedoca n’a pas «trouvé de cas de simples membres/sympathisants de l’UDJ ou de membres de famille de membres de l’UDJ, qui ont eu des problèmes avec les autorités en raison de ce statuts Toutefois, comme il n’est actuellement souvent pas clair à quel parti les opposants USN appartiennent, le Cedoca ne peut exclure qu’il y a eu des cas de membres de l’UDJ ou de membres de leur famille qui ont connu des problèmes depuis janvier 2013” zodat verzoekster überhaupt niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar UDJ lidmaatschap persoonlijk zou geïsoleerd worden, te meer gezien haar laag profiel. Waar verzoekster nog verwijst naar massale arrestaties van USN leden tijdens betogingen, merkt de Raad op dat de arrestaties in het kader van betogingen niet per definitie een geïndividualiseerde asielrechtelijk vervolging uitmaken nu dergelijke arrestaties kunnen kaderen binnen de ordehandhaving en d specifieke omstandigheden waarin deze arrestaties plaatsvonden -vreedzaam dan wel gewelddadig, toegelaten dan wel verboden- eveneens in aanmerking moeten worden genomen. Een gelijkaardige redenering geldt wat pre-electoraal geweld betreft waar arrestaties in dit verband niet automatisch een illegitieme vervolging inhouden.

2.6.2. Verzoekster verklaarde voorts op de DVZ “Mijn man werd gearresteerd en opgesloten maar ik weet niet waar. Dit omdat hij één van de bestuursleden is van UDJ” (vragenlijst 3.5). Waar verzoekster ontkent dit te hebben verklaard en enkel te hebben gezegd dat “hij lid van een oppositiepartij was”, kan dit niet blijken uit de letterlijke referentie naar de partij “UDJ”. Dat dit een misverstand zou zijn geweest, kan evenmin blijken uit het feit dat verzoeksters raadsman wel opmerkingen maakte over de plaats van de detentie (gehoor 1 p. 23), doch geen opmerking maakte over het lidmaatschap van haar man zodat verzoekster niet kan verschonen hier geen correcties in te hebben aangebracht, temeer nu zij een fotokopie van de ingevulde vragenlijst meekreeg. Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot “geschorst werd in 2011 maar dat hij ontslag kreeg in januari 2013” staat dit haaks op haar eigen verklaringen ter gehoor waar zij eerst stelde dat in “Januari 2013. Dan stopten ze en vroegen ze hem zijn werk stop te zetten” (gehoor 1 p. 21) maar nadien op de vraag “wanneer werd hij officieel ontslagen?” antwoordde “2011” (gehoor 2 p. 5) zodat beide verklaringen wel degelijk de ontslagdatum betreffen. Dat verzoekster ten gevolge stress en problemen van concentratie tijdens het gehoor de arrestatie van haar man in december 2013 zou zijn vergeten kan geenszins aanvaard worden nu zij wel uitgebreid zijn vorige arrestatie en vrijlating toelichtte en zij bovendien wel de recente arrestatie van haar broer vermeldde (gehoor 1 p. 7-8) zodat zij minstens bij deze gelegenheden van een nieuwe arrestatie melding had moeten maken. Verzoekster stelt ter terechtzitting bijkomend dat haar echtgenoot ook ziek is en in een ziekenhuis is (in Ethiopië) voor verzorging.

2.7. Verzoekster kan evenmin haar vervolging geloofwaardig toelichten. Waar verzoekster de tweede versie van de sluiting van de winkel lijkt te bevestigen, verklaart zij niet waarom de Djiboutiaanse autoriteiten haar op 16 maart 2013 een vergunning verlenen indien de opening van haar winkel toch wordt geweigerd. Verzoekster toont evenmin aan dat haar winkel werd gesloten, integendeel ze legt een goedgekeurd “patente” voor “année 2013” neer. Verzoekster bewering dat haar winkel zou gesloten zijn ten gevolge van haar politieke activiteiten is strijdig met de neergelegde stukken. De Raad stelt tevens vast dat indien de tolk aangaf een bepaald gedeelte niet begrepen te hebben, er tevens kan blijken dat verzoekster hierop volgend bijkomend omstandig ondervraagd werd zodat zij alleszins meer dan voldoende kansen heeft gehad de toestand uitgebreid en gedetailleerd toe te lichten en eventuele misverstanden uit te klaren. Waar verzoekster foto’s bijbrengt van haar deelname aan betogingen in

België, kan behalve haar verklaringen ter zake, niet blijken dat zij deelnam aan betogingen in Djibouti. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster noch bij haar beweerde tegenhouding op de luchthaven op 16 juni 2013, noch bij de arrestatie van haar man op 18 juni 2013 gearresteerd werd. Dat haar nadien beweerdelijk een convocatie zou zijn bezorgd, waarbij zij op een bepaalde dag wordt uitgenodigd om verklaringen af te leggen in het kader van een niet nader genoemd onderzoek, impliceert immers niet dat verzoekster het voorwerp is van dit onderzoek, laat staan dat zij ergens van beschuldigd zou worden. Bovendien kan hieronder nog blijken dat de convocatie en verzoekster verklaringen hieromtrent, gebrekkig zijn. Aldus kan niet blijken dat verzoekster toen vervolgd of gezocht werd, zodat geen actuele vervolging wordt aangetoond.

2.8. Aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters detentie, verwijst de Raad naar het tweede gedeelte van de achtste paragraaf van de motivering van de bestreden beslissing. Deze terechte vaststelling volstaat om verzoekster detentie ongeloofwaardig te achten. Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. In de "COI Focus "Djibouti" "Fiabilité des documents officiels" van 30 juli 2014 kan blijken dat "Concernant les documents délivrés par les autorités djiboutiennes tels que les avis de recherche, les convocations, les mandats d'arrêt etc., Maître Zakaria a souligné, au cours d'un entretien avec le Cedoca en date du 20 mai 2014, que la corruption bat son plein à Djibouti. Il suffit de payer une certaine somme à un agent de la police/de l'Etat pour que ce dernier vous fournisse le document souhaité.

Maître Zakaria a indiqué qu'il arrive que des agents donnent des documents vierges, cachetés et signés, afin que le demandeur les complète à sa guise. Il a également précisé que les convocations ne sont pas livrées aux personnes concernées. La même chose vaut pour les arrêts." Voorts wordt in dit document door diverse NGO- en overheidsbronnen bevestigd dat corruptie in Djibouti problematisch is, waaronder het Institute for Security Studies (ISS), het Freedom House, het US Departement of State en de klassering door Transparency International. Dit wordt tevens bevestigd door bepaalde Djiboutiaanse oppositieleden. Waar verzoekster stelt dat "Het feit dat convocaties zouden uitgeleverd zijn door corruptie komt enkel uit een getuige van Meneer Zakaria, die advocaat is", kan inderdaad vastgesteld worden dat enkel deze paragraaf specifiek over convocaties handelt, doch verzoekster gaat er hier aan voorbij dat het hele document bevestigt dat de corruptie in Djibouti problematisch is, dat deze vaststelling gesteund wordt door belangrijke objectieve en gespecialiseerde bronnen zoals wereldwijd werkzame NGO's en het Amerikaanse Department of State, dat meneer Zakaria tevens de voorzitter is van de Ligue djiboutienne des droits humains (LDDH) zodat hij eveneens borg staat voor geïstitutionaliseerde expertise ter zake. Bovendien concludeert het document tot slot "Le Cedoca n'a pas trouvé d'autres informations relatives à la fiabilité des documents officiels djiboutiens parmi les sources consultées dans le cadre de cette recherche". Waar verzoeker nog wijst op artikel 26 van het KB van 11 juli 2013, wijst de Raad erop dat het hier een algemene vraag om informatie betref, die niet gelinkt is aan een concreet dossier. Daarenboven staat de referentie naar de FIDH / LDDH bij de geconsulteerde bronnen. Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft. Aldus is er geen reden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.(...)

2.10.1. Waar verzoekster een "Attestation de Garde-à-vue" voorlegt, is dit document niet voorzien van enige identificatiegegevens, noch bovenaan, noch onderaan, wordt geen datum van afgifte bepaald, en stelt dit document in de tekst dat het zou uitgaan van de chef van het vierde arrondissement terwijl in de ondertekening wordt verwezen naar het vijfde arrondissement. Daarenboven staat hierop de vermelding "Cette présente attestation est délivrée pour servir et valoir ce que de droit" wat thuishoort in een administratieve verklaring teneinde bepaalde rechten vast te laten stellen, doch ongeloofwaardig is in een strafrechtelijke procedure, waarbij er daarenboven sprake is van slagen en bedreigingen zodat niet kan worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten zichzelf zouden incrimineren. Dit zijn ernstige vormelijke gebreken die de bewijswaarde van dit document volledig onderuit halen. Dat dit document "werd gevraagd door vertegenwoordigers van de oppositiepartijen voor iedere personen die werden die dagen vastgehouden", is een loutere bewering en is bezwaarlijk geloofwaardig of realistisch dat de politie positief zou reageren op verzoeken van oppositiepartijen, laat staan wanneer dit zou neerkomen op zelfincriminatie van de Djiboutiaanse politie.

2.10.2. De bewijswaarde van de Convocation wordt voorts aangetast nu het enkel vermeldt dat het uitgegeven is te "Djibouti le 20" zonder verdere specificaties. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie dat deze documenten niet aan de betrokken personen worden afgeleverd, laat staan dat dit aan verzoeksters buur zou zijn overhandigd (gehoor 1 p. 22).

2.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoekster gaat er dan ook aan voorbij dat zij zelf haar reisweg dient te adstrueren en het bewijs dient aan te dragen hoe, waar en wanneer zij Europa is binnengekomen. Voor zover zij per vergissing een vlucht zou hebben geboekt die zij niet zou hebben gebruikt, staat het eveneens aan verzoekster dit aan te tonen, wat overigens eenvoudig is. Deze vragen zijn wel degelijk van belang nu verzoekster een visum voor Frankrijk had aangevraagd, zodat er terechte vermoedens zijn dat zij legaal met dit visum naar Europa is gekomen, wat meteen haar vervolging zou loochenen nu zij geen toestemming zou krijgen om op officiële wijze het land te verlaten indien zij werkelijk gezocht zou worden.(...)"

Wat de thans neergelegde documenten betreft herhaalt de Raad dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerlaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op de vaststelling dat het om gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën gaat en zij een sterk gesolliciteerd karakter vertonen, kan aan het door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting aangebrachte attest van USN Extérieure Belgique d.d. 17 maart 2016, het ongedateerde attest van USN Belgique, en het op 29 maart 2016 te Brussel opgestelde attest van UDJ geen bewijswaarde worden gehecht.

De Raad verwijst voorts, onder meer met betrekking tot de bij de aanvullende nota gevoegde en als "foto's van de eiseres aan betoging tegen een vierde mandaat voor de huidige President van Djibouti" aangeduide afbeeldingen, naar de grond in de beschikking waar aangaande verzoekende partij haar activisme in België onder meer als volgt wordt vastgesteld:

"Verzoekster toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van haar deelname aan betogingen en een bijeenkomst van USN in oktober 2015 in België een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt en verzoekende partij, die zich beperkt tot enkele algemene en veeleer theoretische stellingen, toont niet in het minst in concreto aan dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, laat staan haar om die reden zouden viseren en vervolgen. Waar ze thans in haar verzoekschrift laat gelden dat "de overheden mogen bovendien op de hoogte zijn van haar activiteiten in België door andere manieren dan omdat ze "(haar) handelingen na (haar) vertrek uit Djibouti (...) op de voet gevolgd hebben" beperkt zij zich tot een blote en niet in het minst toegelichte of gepreciseerde stelling welke zij op generlei wijze staaft of aannemelijk weet te maken. Het volstaat niet om op algemene wijze te beweren dat de autoriteiten van zijn/haar land van herkomst mogelijks op de hoogte zijn van zijn/haar activiteiten en men hierdoor vervolging vreest, doch dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier manifest in gebreke.

Waar verzoekster poneert dat "niet bestreden" wordt "dat de eiseres lid van UDJ was" en dat "haar activiteiten in België komen bijgevolg overeen met de overtuigingen die hij al in zijn herkomstland had", wijst de Raad erop en benadrukt hij dat ofschoon verzoeksters lidmaatschap van UDJ weliswaar niet wordt betwist, aan haar verklaarde politieke engagement/profiel geen geloof kan worden gehecht, zo werd in het kader van haar vorige asielaanvraag vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015. Verzoekster maakt, zo werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld en ze brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen, haar verklaarde politieke profiel/engagement niet geloofwaardig, laat staan het feit dat zij een problematische opposant zou zijn in de ogen van de Djiboutiaanse autoriteiten.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij omwille van haar activiteiten in België vervolging van de Djiboutiaanse autoriteiten vreest, stelt de Raad aldus vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van haar nationale autoriteiten stond, zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de Djiboutiaanse autoriteiten haar handelingen na haar vertrek uit Djibouti niet op de voet hebben gevolgd. Dat verzoekster heeft deelgenomen aan

betogingen en een bijeenkomst van USN in oktober 2015 wordt niet betwist, doch toont niet aan dat zij, gelet op haar lage profiel en achtergrond en de aard van de activiteiten waar ze louter gewoon slechts als deelnemster bij betrokken was, omwille van haar deelname aan deze activiteiten problemen heeft gehad of zal kennen met de Djiboutiaanse autoriteiten. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de autoriteiten van haar land van herkomst kennis zouden hebben van haar activiteiten in België en dat zij haar om deze reden zouden vervolgen én dat er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze beperkt zich tot de algemene opmerking dat zij middels de door haar bij haar aanvullende nota gevoegde documenten haar betrokkenheid/activisme met de oppositie bewijst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 mei 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS